

שנה
שמינית

קובץ

האור לחיים

מאמרים ושיחות
מרב ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת פנחס תשפ"ה

אמרי-השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
21:15	20:19	* 19:28	
21:12	20:18	19:27	ת"א
21:16	20:21	19:30	חיפה
21:12	20:18	19:27	ב"ש
* לנוהגים 40 דק': 19:08			

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',
יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com
02-5380014 02-5000455 או בטלפון:
052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת פנחס תשפ"ה

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אהרין" - חומש במדבר

1 כל הבריא - בשביל לומדי התורה

פרשה למעשה:

12 בזכות כבוד חכמים

17 עיקר גדול באמונה

21 אל תענה! תשתוק!

כל הבריאה - בשביל לומדי התורה

בְּנֵי יִשְׂשָׁכָר לְמִשְׁפַּחְתָּם תּוֹלָע מִשְׁפַּחַת הַתּוֹלָעִי לְפָנָה מִשְׁפַּחַת הַפּוֹנִי. לְיִשׁוּב מִשְׁפַּחַת הַיִּשְׁבִּי לְשִׁמְרֹן מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמֹרֶנִי (במדבר כו, כג-כד).

כל השמות שבפסוק העוסק ביששכר ובבניו, רומזים לעניין תורה הקדושה, לימודה וקנייניה.

קודם כל, בשם 'יששכר' עצמו רמזו יסוד חשוב על מעלת התורה.

'יששכר' לרמזו
'יש-שכר', לרמזו
שהשכר היחיד
שיש לאדם הוא
בתורה הקדושה,
ומלבדה - "מה
יתרון לאדם בכל
עמלו שיַעמל תחת
השָׁמֶשׁ" (קהלת א, ג).

וכך הוא לשון
הברכה שאומרים ביציאה מבית
המדרש: "מודה אני לפניך ה' אלוקי
שְׁשִׁמְתָּ חלקי מיושבי בית המדרש
ולא שְׁמִיתָ חלקי מיושבי קרנות...
אני עמל והם עמלים - אני עמל
ומקבל שכר והם עמלים ואינם

"ש"י עולמות
ינתנו הן לצדיק
שהקדיש את כל
זמנו לתורה ודן
לצדיק שהחזיק
אותו בממונו"

יששכר הוא שבט
לומדי התורה.
יעקב אבינו ברך
את יששכר (בראשית
מט, יד): "יִשְׁשָׁכָר
חֹמֶר גֶּחָם", ופירש
רש"י: "סובל עול
תורה כחמור חזק
שמטענין אותו
משאוי כבד". וכן
מברכו יעקב: "וַיְהִי

לְמַס עֶבֶד", פירש רש"י: "ויהי לכל
אחיו ישראל למס עובד - לפסוק
להם הוראות של תורה וסדרי
עיבורין, שנאמר (דה"א יב, לג) 'וּמִבְּנֵי
יִשְׁשָׁכָר יוֹדְעֵי בִינָה לַעֲתִים'".

ואכן, אומר ה"אור החיים" הקדוש,

מקבלים שכר" (ברכות כח ע"ב).

כל הקניינים שבעולם אינם מתקיימים. גם קניינים שנראה לנו שהם קיימים ועומדים, כגון נכסי דלא נידי, קרקעות וכדומה, אין זה קיום אמיתי אלא הבל וסרק.

הקניין היחידי שהוא בר-קיימא, ושכרו ניצחי וקיים לעד, הוא קניין התורה הקדושה.

אומרים חז"ל (אבות ד, יז): "יפה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא מכל חיי העולם הזה". אם נצרף את כל הנאות העולם הזה של כל הבריות שחיו בעולם מאז בריאת העולם ועד ביאת המשיח - כל ההנאות גם יחד אינן מגיעות להרגשה קלילה אחת של הנאה - 'קורת רוח' - שיש לאדם אחד בעולם הבא!

עוד רומז השם 'יששכר', כי כל מה שברא הקב"ה בעולם - בא כשכר ללומדי התורה. וכמו שדרשו חז"ל על הפסוק (בראשית א, א) "בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹקִים" - בשביל ישראל עבדי ה' הנקראים ראשית, ובשביל התורה הנקראת ראשית (רש"י שם).

הרמב"ם, בהקדמתו לפירוש המשניות, מרחיב בעניין וכותב, שכל הבריאה וכל אשר בה נועדו עבור עובדי ה' לומדי התורה.

למשל, כשמלך בונה ארמון מפואר - תכלית הדבר אינה עבור המלך עצמו, אלא עבור ישראל עובדי ה' לומדי התורה.

הכיצד? כשבאחד מן הימים יקלע למקום אחד מחכמי ישראל ויחסה בצל קיר הארמון ויפיק מכך הנאה ותועלת - יתברר שזו היתה תכלית

להצלחת

תומר בן נעמי

הקמתו וייעודו האמיתי!

לפני למעלה ממאה שנה יזמו שלטונות רוסיה את הקמת מסילת הרכבת הטרנס-סיבירית - מסילת רכבת שחוצה את כל רוסיה, עד לקצה המזרחי שלה.

אורכה של המסילה הוא כעשרת אלפים קילומטר, ונסיעה מקצה לקצה אורכת שבוע ימים.

המסילה נבנתה במשך עשרות שנים על ידי עשרות אלפי פועלים!

באותה תקופה לא הבינו לשם מה נחוץ קו רכבת שחוצה את ערבות סיביר השוממות, והתייחסו אל הפרוייקט הזה כאל התעקשות ללא הסבר הגיוני מצד שלטונות רוסיה.

לימים, בתחילת מלחמת העולם השנייה, נאלצו תלמידי ישיבת מיר להימלט על נפשם מאיימת השלטון הנאצי. תחילה הם עברו ממיר לוילנא, ולאחר שהושגו עבורם אשורות כניסה ליפן הם נסעו

ברכבת הטרנס-סיבירית והגיעו ליפן. הם שהו כמה חודשים בעיר קוֹפֶה שביפן, ולאחר מכן השתכנו בעיר שנחאי שבסין ושהו בה עד סוף המלחמה.

עתה - כך אמר אז רבי אהרון קוטלר זצ"ל - התבררה התכלית האמיתית של בניית מסילת הרכבת הטרנס-סיבירית. מן השמים גלגלו שעשרות אלפי עובדי כפיים גויים יעמלו עשרות שנים בבניית המסילה - כדי להציל את תלמידי ישיבת מיר.

עוד רומזו השם 'יששכר' למאמר חז"ל (סנהדרין ק ע"א, עוקצין פ"ג יב): "עתיד הקדוש ברוך הוא ליתן לכל צדיק וצדיק שלוש מאות ועשרה עולמות, שנאמר (משלי ח, כא) 'לְהַנְחִיל אֶהְיֶיָּהּ יֵשׁ וְאַצְרֵיהֶם אֲמִלֵּא' - 'יש' בגימטריא שלוש מאות ועשר". וזהו 'יש-שכר', שהצדיק יזכה לשכר של 'יש' עולמות.

ולכאורה, די היה לומר שהקב"ה יתן "לכל צדיק" ש"י עולמות, ומהו

ומה לגבי העולם הבא שלו? על כך אמרו: "עתיד הקדוש ברוך הוא ליתן לכל צדיק וצדיק שלוש מאות ועשרה עולמות" - ש"י עולמות יינתנו הן לצדיק שהקדיש את כל זמנו לתורה והן לצדיק שהחזיק אותו בממונו.

שמא תאמר שהשכר של לומד התורה ייגרע ממנו ויועבר אל זה שהחזיק בו? לא ולא! "עתיד הקדוש ברוך הוא ליתן לכל צדיק וצדיק שלוש מאות ועשרה עולמות" - לומד התורה לא ייגרע משכרו כהוא זה עבור זה שמחזיק ותמך בו; כל אחד מהם יקבל את שכרו המלא.

ועל כך אמרו חז"ל (פסחים נג ע"ב): "כל המטיל מלאי לכיס תלמידי חכמים - זוכה ויושב בישיבה של מעלה, שנאמר (קהלת ז, יב) 'כִּי בִצֵּל הַחֲכָמָה בִּצֵּל הַפֶּסֶף'".

אף בשמותיהם של בני יששכר נרמזת מעלת התורה הקדושה ודרכי קניינה:

לשון הריבוי "לכל צדיק וצדיק"? אלא רמזו חז"ל, כי יש צדיק שמקדיש את כל זמנו לתורה. ומניין הוא חי? ישנם אנשים יראי שמים שעובדים את ה' וקובעים עיתים לתורה, אבל בחלק מזמנם הם עמלים לפרנסתם. אך הם צדיקים גדולים, ואינם שומרים את ממונם לעצמם, אלא מפרישים מעשר - ואף חומש - עבור אלו השוקדים כל ימיהם על התורה ועל העבודה.

בדרך הטבע, אדם שמחסר מממונו - יש לו פחות. אך אם הוא החסיר והפריש מממונו לצדקה ולהחזקת לומדי תורה, מן השמים נוהגים עימו בהנהגה על-טבעית. לא זו בלבד שאין ממנו נחסר, אלא אדרבה, הוא רואה ברכה בעמלו וממונו מתרבה עוד ועוד.

ועל כך אמר שלמה בחכמתו (משלי יא, כד): "יֵשׁ מִפֶּיֶר וְנוֹסֵף עוֹד". ראו זה פלא, הוא מפזר מממונו - וממונו מתרבה - כיון שפיזר מממונו לצדקה ולהחזקת לומדי התורה.

"תולע" - רמז לכך שיש לעדן עצמו כתולעת בלימוד התורה. וכמו שמצינו בדוד המלך ע"ה שנקרא "עֲדִינוּ הָעֶצְנִי" (שמואל ב' כג, ח) ופירשו חז"ל (מועד קטן טז ע"ב), ש"כשהיה יושב ועוסק בתורה - היה מעדן עצמו כתולעת, ובשעה שיוצא למלחמה - היה מקשה עצמו כעץ".

כמו כן, 'תולע' רומז על כך שיש לעסוק בתורה בפה, כאומרם ז"ל (ילקוט"ש ישעיהו רמז תנ): "מה תולעת אין כוחה אלא בפה - כך ישראל אין כוחם אלא בפה".

חז"ל דרשו זאת לגבי כוח התפילה, אולם יש לדרוש זאת בכללות גם על מעלת תלמוד תורה בפה. וכמו שמצינו בדברי חז"ל (סנהדרין צט ע"ב): "כל אדם לעמל נברא, שנאמר (איוב ה, ז) 'כִּי אָדָם לְעֵמָל יוֹלָד'. איני יודע אם

לעמל פה נברא אם לעמל מלאכה נברא? כשהוא אומר 'כִּי אָכַף עָלָיו פִּיהוּ' (משלי טז, כו) - הוי אומר לעמל פה נברא. ועדיין איני יודע אם לעמל תורה אם לעמל שיחה? כשהוא אומר (יהושע א, ח) 'לֹא יָמוּשׁ סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפִּיךָ' - הוי אומר לעמל תורה נברא".

התולעת היא יצור קטן וחלוש, ובכל זאת היא מצליחה לנסר ולגדוע את עץ הארז הגדול והחסון.

הכיצד? היא נטפלת לשורשו או לגזעו של העץ ומתחילה לחרסם אותו לאט לאט, עוד פירור ועוד פירור, עד שלבסוף גודעת אותו לגמרי.

כך הוא כוח התורה: עוד משנה, עוד גמרא, עוד רש"י, עוד תוספות. עד שמכריעים את כל האוייבים

ממשיך אור החיים הקדוש: "לפוח משפחת הפוני" - מדוע הוסיף את האות נ' שאינה שייכת לשורש המילה - היה לו לומר 'לפוח משפחת הפוני'?

כמו כן קשה, למה נכתב 'פנה' עם ו' עיצורית, אשר נעלמת ב"הפוני"?

אלא - אומר אור החיים - בא הכתוב לרמוז את ענייני קניין התורה. 'פנה' הוא לשון פה, הרומז לקנייני התורה הקשורים לפה - מיעוט שיחה, מיעוט שחוק, ושאר הענפים הדומים להם, ובראשם חובת הזהירות לשמור על פה נקי מלשון הרע, רכילות, שקר וכל כיוצא בזה.

שבעולם. את אויבי ישראל אי אפשר להכריע עם כלי נשק, אלא רק בכוח הפה - בכוח התורה הקדושה ובכוח התפילה. "קול ה' שִׁבַּר אֲרָזִים וַיִּשְׁבַּר ה' אֶת אֲרָזֵי הַלְבָּנוֹן" (תהלים כט, ה).

מוסיף ה"אור החיים" הקדוש, כי שני הרמזים שנרמזו 'תולע' - שיש לעדן עצמו וללמוד בפה - הם יסודותיהם של ארבעים ושמונה קנייני התורה. ענייני הענווה וענפיה רמוזים בתולעת שהיא סמל לענווה, ודרכי הלימוד וענפיהם רמוזים בתולעת שהיא סמל לכוח הפה.

מבצע מיוחד

המבצע מוגבל. כל הקודם זוכה

כל הסט (11 חלקים)
רק ב-250 ש"ח בלבד!

לפרטים: 050-4106056

בין השעות 14:00-18:00

אפשרות למשלוח ברחבי הארץ

המבצע

עד גמר המלאי

עוד כתב ה"אור החיים" הקדוש:
 "ומצאתי לחסידי ישראל (אלשיך תצוה כה,
 לא) שכתבו, כי פה של לומדי תורה דינו
 ככלי שרת אשר ישרתו בם בקודש, כי
 אין קדושה כקדושת התורה, ולזה אסור
 לדבר בו אפילו דברי חול, הגם שאין
 בהם דברים האסורים... פירוש: צריך
 לפנות מפיו כל חוץ מהגות תורה".

לא נאמר משפחת הפווי, כפי
 שלכאורה היה מתאים לכתוב, כדי
 ללמדנו עיקר גדול לגבי פיו של
 האדם - שעליו להיות 'פוני', כלומר,
 יש לפנות את הפה מכל ענייני החול,
 וכך יתקדש האדם וילמד תורה
 בטהרה. והגר"א (באגרתו הידועה)
 כותב, כי הפה הוא קודש קודשים.
 לכן צריך האדם לשמור על פיו מכל
 משמר, אפילו מדברי חול, הגם
 שאין בהם דיבורים אסורים, וכמו
 שאמרו חז"ל (יומא יט ע"ב): "השח

ומוסיף ה"אור החיים" הקדוש
 לפרש בדרך הסוד: "והוסיף לו אות
 ו', שהוא סוד עץ חיים, שהוא עוסק
 בה יתר על שאר הפיות. גם רמז
 בסמיכות אות הוא"ו לאות ה"א,
 לומר סוד חיבור המידות באמצעות
 עסק התורה".

ועוד יש לרמוז בשם 'פנה', שהאות
 ו' היא אחת מאותיות שמו של
 הקב"ה. ולפי זה, 'פנה' רומז לפה
 אשר עמל בתורה, שבו שוכן שמו
 של הקדוש ברוך הוא.

ומדוע הוסיף נ' - "הפוני"? לרמוז
 שהאדם צריך להיות שקוע כל כולו
 בתורה ולפנות עצמו מן המותרות
 ומדברים בטלים, "כי הם מונעים
 את קיום התורה באדם". ואלו הם
 קנייני התורה של מיעוט תענוג,
 מיעוט שינה וכיוצא בזה.

לעילוי נשמת
 חנניה בן מילכה ז"ל

"לישוב משפחת הישובי" - רמז לכך שהתורה נקנית בישיבה ובקביעות, לא בדרך ארעי.

כך אומרים חז"ל (נדה ע"ב): "מה יעשה אדם ויחכם? - ירבה בישיבה". וכן אמרו (תענית ז ע"ב): "אם ראית תלמיד שלימודו קשה עליו כברזל, מאי תקנתיה? (מהי תקנתו) - ירבה בישיבה".

האבות הקדושים, אף שהיו לפני מתן תורה, זכו למעלת התורה ולקנייניה וקיימו את כל התורה כולה. ואיך זכו לקניין תורה? על ידי שהרבו בישיבה.

"אברהם אבינו זקן ויושב בישיבה היה, יצחק אבינו זקן ויושב בישיבה היה, יעקב אבינו זקן ויושב בישיבה היה" (יומא כח ע"ב).

מעלה נוספת ממעלות קניין התורה, הנרמזת במילים "לישוב משפחת הישובי", היא הלימוד ביישוב הדעת ובעומק העיון, וכלשון ה"אור החיים" הקדוש: "גם צריך להתיישב בכל פרט ופרט מהתורה עד שיעמוד

שיחת חולין - עובר בעשה, שנאמר 'וְדַבַּרְתָּ בָּם' (דברים ו, ז) - בם ולא בדברים אחרים".

ואכן, את הפסוק "לֹא יִחַל דְּבָרוֹ כְּכֹל הַיָּצֵא מִפִּי יַעֲשֶׂה" (במדבר ל, ג) פירשו, שאם אדם אינו מחלל את דיבורו ואינו עושה אותו חולין, יזכה שכל דבר שיצא מפיו יעשה.

אומנם שמירת הפה אינה מבוארת בפירוש בפסוקים ואין לנו מצוה מפורשת על כך, אך כבר אמר הרמ"ק, כי כל ענייני המידות אינם כתובים בתורה, משום שהם יסוד התורה.

זהו הבסיס ההכרחי, אותו צריך כל יהודי כדי להשתית עליו את כל תורתו, ובלעדיו אין לו מאומה.

מבין כל ענפי המידות, עיקר גדול הוא עניין שמירת הלשון והפה, וזהירות מן החטאים הנוראים הנעשים בהם, כמו: עוון לשון הרע, ליצנות, שקר וכיוצא בהם. "שִׁמְר פִּי וּלְשׁוֹנִי שִׁמְר מִצָּרוֹת נַפְשׁוֹ" (משלי כא, כג).

על עיקרו".

ומוסיף ה"אור החיים" הקדוש, שבזה נכללו כמה וכמה קניינים ממ"ח קנייני התורה, כגון: "ישוב", "מתיישב ליבו בתלמודו", "שואל ומשיב", "המכוין את שמועתו" וכיוצא בזה.

כמו כן, הקניינים "שמיעת האוזן", "עריכת שפתיים", "בינת הלב" ו"שכלות הלב", אף הם ענפים של הלימוד העיוני וההבנה השכלית.

אי אפשר לקנות את התורה על ידי לימוד אקראי ושטחי. כדי לזכות לקניין תורה, צריך להתנתק מכל מה שמסביב ולהיות שקוד על התורה, ביישוב הדעת ובעומק העיון.

הרב מבריסק, רבי יצחק זאב סולובייצ'יק זצ"ל, מספר שאביו

רבי חיים מבריסק זצ"ל היה לומד עימו בילדותו. מידי פעם, באמצע הלימוד, היה עוצר את שטף הלימוד ומתחיל לדבר איתו על עניינים שונים, ולאחר זמן קצר היה שב עימו לתלמודם.

לעיתים היה מפסיק את הלימוד באמצע ומורה לבנו ללכת לאיזו שליחות קצרה, ולאחר מכן היו שבים לתלמודם, אל אותה נקודה שבה אחזו לפני כן.

רבי יצחק זאב לא הבין מה ראה אביו להפסיק את לימודם באמצע, הרי לא מדובר בעניינים דחופים או בפיקוח נפש שבוודאי אינם סובלים דיחוי...

לימים הוא נישא ונולד לו בן. לפני הברית ישב הרב מבריסק עם אביו רבי חיים ועסקו יחד בתורה. הם היו

כל אדם מצווה לעשות לעצמו גדר וסייג, לבל יבוא לידי איסור. בתחילת מסכת אבות העמידו לנו אנשי כנסת הגדולה את יסוד קיומה של התורה - "ועשו סייג לתורה" (אבות א, א).

ולא די בסייג אחד, אלא יש להוסיף סייג על גבי סייג, וכמו שדרש רב כהנא "וּשְׁמַרְתֶּם אֶת מִשְׁמַרְתִּי" (ויקרא יח, ל) - עשו משמרת למשמרתי (יבמות כא ע"א).

ואם כל אדם כך, בן תורה על אחת כמה וכמה.

בן תורה מצווה להוסיף שמירה מיוחדת ולהיזהר בזהירות מופלגת מכל סרך איסור.

אומר רבינו בחיי ב"חובת הלבבות" (שער התשובה פרק ה) כי חסידים הראשונים היו שומרים חמישים שערי היתר לבל יכשלו בשער האיסור.

וטעם הדבר, משום שהקב"ה מדקדק עם חסידיו כחוט השערה (יבמות קכא ע"ב).

שקועים בלימודם עד שלא שמו לב שהגיע זמן הברית.

אמר רבי חיים לבנו: "אתה זוכר שבילדותך הייתי מפסיק את לימודנו לזמן קצר ולאחר מכן היינו שבים וממשיכים מהנקודה שבה עצרנו?

"ובכן, דע לך, עשיתי זאת כדי לבחון את מידת השקיעות שלך בתורה. רציתי לבחון מה עושה לך ההפסקה הזאת, האם היא ניתקה אותך מהלימוד, האם ההפסקה השפיע ולו במשהו על חוט המחשבה שלך"...

אדם צריך להיות שקוע בתורה כל כולו - להגיע למצב שכל מה שקורה סביבו לא משפיע עליו כלל וכלל.

גם אם נאלץ להפסיק את רצף הלימוד, מחשבותיו תפוסות בעומק העיון ואינן מתנתקות לרגע.

"לשמרון משפחת השמרוני" - רמז לשמירה המיוחדת הנדרשת מבן תורה, יותר מאשר השמירה הרגילה הנדרשת מהמון העם.

ראו כמה מקולקלין מעשיו וכמה
מכוערין דרכיו".

אבל אם כל מעשיו מדוקדקים על
פי התורה, הרי הוא גורם במעשיו
לקידוש שם שמים. "מה הבריות
אומרות עליו - אשרי אביו שלימדו
תורה, אשרי רבו שלימדו תורה;
פלוני שלמד תורה - ראו כמה נאים
דרכיו, כמה מתוקנים מעשיו, עליו
הכתוב אומר 'יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ
אֶתְפָּאֵר'" (יומא פו ע"א).

ככל שהאדם גדול יותר, הדרישה
ממנו גדולה יותר.

זאת ועוד, מלבד עצם הזהירות
הנדרשת מהם שלא ייכשלו בדבר
איסור, מוטל עליהם עול נוסף - לבל
ייגרם על ידי מעשיהם חילול השם.

התביעה על אדם גדול גדולה יותר
משאר המון העם. כל העיניים
מופנות אליו, כולם מביטים עליו
ומדקדקים במעשיו, ואם חלילה
יבוא לידי חטא, מה יאמרו עליו
הבריות? "פלוני שלמד תורה -

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי שלישי **ימי חמישי**
שיעור מוסר ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

בזכות כבוד חכמים

וּבְנֵי קִרְחָה לֹא מָתוּ (במדבר כו, יא).

משה ואהרן היו זקנים וחכמים, והיתה מצוה על כל העם לכבדם. קורח שפיקח היה, רצה למעט בכבודם של משה ואהרן. מה עשה? ציוה על כל עדתו שכשיבואו משה ואהרן לא יקומו לכבודם, ועל ידי כך יתמעט כבודם בעיני העם.

בני קורח היו מצווים במצוות כיבוד אב, אך בד בבד גם היו מחוייבים במצוות כבוד הרב - "מורא רבך כמורא שמים" (אבות ד, יב). כיצד היה עליהם לנהוג? האם לשמוע בקול אביהם, או שכבוד הרב דוחה את כבוד אביהם?

שנינו במשנה (בבא מציעא לג ע"א): "אבדת אביו ואבדת רבו - של רבו קודמת, שאביו הביאו לעולם הזה ורבו שלמדו חכמה מביאו לחיי העולם הבא". אם כן, כבוד הרב קודם לכבוד האב, וכאשר האב מצווה עליהם שלא לכבד את הרב - אין לשמוע לו.

בני קורח החליטו אפוא שלא לשמוע לאביהם וקמו לכבודם של משה ואהרן. אולם היתה להם בעיה: הם ידעו שכשקורח יראה אותם קמים לכבוד משה ואהרן, יצא קיצפו עליהם. מה יעשו?

אומר ה"בן איש חי": הם מצאו עיצה חכמה. "וַיִּקְמוּ לְפָנָי מִשָּׁה" (במדבר טז, ב) - לפני שמשה עמד להגיע, הם נעמדו וקמו ממקומם, כאילו לתומם, ונשארו על עומדם עד בואו של משה. כך קיימו מצוות "וְהִדְרָתָּ פָנָי זָקֵן" (ויקרא יט, לב), בלי שקורח העלה בדעתו שעמידתם היתה לכבודו של משה.

אומנם - מוסיף הבן איש חי - דבר זה הוא בדיעבד, שכן לכתחילה מן הראוי שהקימה תהיה ממש בעת בואו של התלמיד חכם, שאז ייראה במוחש שהקימה היא לכבודו.

ומכל מקום, בזכות מעשיהם של בני קורח, שלא שעו לדברי אביהם, ניצלו מעונשם של קורח ועדתו.

לעוד מצוה ועוד מצוה. כל המצוות מצטרפות ומגינות עליו ומצילות אותו מכל רע. ומה הביא לכל זה? המצוה הראשונה.

אין מדובר דוקא במצוות גדולות וידועות. גם מצוה 'קלה' אחת יכולה להגן על האדם ולהצילו.

מסופר על בחור שנקלע ברכבו בטעות ביום שבת קודש לתוך שכונה חרדית.

אחד התושבים פנה אליו והסביר לו בסבר פנים יפות על קדושת השבת ותיאר לו כיצד נראית השבת בשכונה החרדית.

כשבלעה האדמה את קורח ועדתו, התבצר לבני קורח מקום בגיהנום ועמדו עליו ולא מתו. וזכו בני קורח שיצאה מהם שושלתו של שמואל הנביא - "מִשָּׁה וְאַהֲרֹן בְּכֶהֱנִיו וְשָׁמוּאֵל בְּקִרְיָאֵי שְׁמוֹ" (תהילים צט, 1).

צא וראה גודל שכרה ומעלתה של מצוה אחת. לפעמים מעשה אחד מציל את האדם ואת כל זרעו אחריו, עד סוף כל הדורות.

אומרים חז"ל (אבות ד, ב): "מצוה גוררת מצוה". על ידי מצוה אחת בא האדם למצוה אחרת, וממנה נגרר

מבצע מיוחד

המבצע מוגבל. כל הקודם זוכה

כל הסט (11 חלקים)
רק ב-250 ש"ח בלבד!

לפרטים: 050-4106056

בין השעות 14:00-18:00

אפשרות למשלוח ברחבי הארץ

אפילו לאופן נעילת הנעליים, 'מחוט ועד שרוך נעל'...

לפי ההלכה, תחילה יש לנעול את הנעל הימנית ואחר כך את השמאלית, ובקשירת השרוכים - מקדימים את השמאלית לימנית. האם תהיה מוכן לקבל על עצמך את הדבר הזה?"

ההצעה הזאת היתה טמונה בה חכמה רבה. מצד אחד היא קלה לביצוע, ומצד שני יש בה מעלה גדולה - היא פותחת את היום. ידי כך, מיד בקומו בבוקר ייזכר האדם באלוקי העולם ובמצוותיו, ובוודאי ישפיע הדבר על היום כולו. ואכן, הבחור קיבל על עצמו להקפיד על ההנהגה הזאת. הוא שב לביתו והמשיך באורח חייו כרגיל, מלבד ההנהגה הקטנה שקיבל על עצמו.

מידי פעם, כשהיה נועל את נעליו, היה נזכר באותה שבת מרוממת שחוה בשכונה החרדית...

הבחור הזה שירת בצבא. יום אחד הוא היה אמור לצאת עם קבוצת חיילים לפעולה בתוך שטח לבנון.

"במקום שתמשיך בדרכך", אמר לו, "אני מציע לך להתארח בביתי עד מוצאי שבת. אני מבטיח לך - לא תצטער..."

הבחור נענה. מה הוא כבר יכול להפסיד... לא בכל יום מזדמן לו להכיר את החרדים ואת אורחות חייהם מקרוב כל כך.

הבחור החנה את המכונית בצידי הדרך והשניים פסעו לביתו של המארח. השבת עברה באווירה מרוממת. במוצאי שבת הודה האורח למארחו והבטיח לשמור על קשר. לפני שנפרדו, פנה אליו המארח: "אני רוצה שתצא מכאן עם משהו ממשי. תקבל על עצמך לקיים איזו הנהגה טובה, משהו קטן שתוכל לעמוד בו".

אמר האורח: "תאמר לי מה, ואראה אם אוכל לקבל על עצמי".

הרהר המארח מה יוכל להציע לו, ולבסוף אמר: "תשמע, יש לי הצעה קלה מאוד לביצוע. ההלכה קובעת לאדם את כל מעשיו ופעולותיו. בכל דבר יש להלכה מה לומר,

אחד האסונות הקשים בתולדות
המדינה.

חייו של אותו חייל ניצלו - בזכות
הקפדה על הלכה בקשירת שרוכי
הנעליים!

אומרים חז"ל (סוטה יז ע"א): "בשכר
שאמר אברהם אבינו 'אם מחוט
וְעַד שְׁרוֹן נֶעַל' (בראשית יד, כג), זכו
בניו לשתי מצוות: חוט של תכלת,
ורצועה של תפילין".

מצוות ציצית שקולה כנגד כל
מצוות התורה. הגמרא (מנחות מד ע"א)
אומרת, שמצוות ציצית שומרת
ומגינה על האדם מן החטא. אך
מלבד זאת, מצוות ציצית יש בה
סגולה גדולה לשמור על האדם מכל
מיני פגעים.

לרשותם של החיילים הועמדו שני
מסוקים. המפקד האיץ בחיילים
לעלות למסוקים שעמדו להמריא
בכל רגע.

הבחור נעל את נעליו בחופזה, בלי
הקפדה על אופן נעילתן. אך קול
פנימי אמר לו: "הרי קיבלת על
עצמך להקפיד על ההלכה בעניין זה,
אל תפר את נדרך!".

הוא חלץ את נעליו והחל לנעול
אותן כהלכה. עד שסיים את נעילת
הנעליים הצבאיות בעלות השרוכים
הארוכים, הוא איחר את המועד.
המסוקים יצאו לדרכם והוא נשאר
מאחור.

זמן קצר לאחר מכן אירע אסון
מחריד - שני המסוקים התנגשו זה
בזה, וכל שבעים ושלושה נוסעיהם
נספו. היה זה "אסון המסוקים" -

לרפואת

תקוה בת רחל רוחאם

לבישת ציצית ניצולים ממידת הדין.
מסופר שבמלחמת יום הכיפורים
כוחות שריון ישראלים נתקלו בכוח
של טנקים ששעט לעברם. הם סברו
בטעות שמדובר בטנקים של האויב
המצרי ופתחו בירי כבד לעברו.

כל הנסיונות לדווח בקשר שמדובר
בטנקים ישראלים לא צלחו. אחד
החיילים גילה תושיה. הוא שלף את
ציציותיו ונפנף בהן לעבר הטנקים
שמנגד. רק אז הובן שמדובר
בכוחות ישראלים והירי פסק.

בזכות הציצית ניצלו חייהם של
עשרות חיילים.

הגמרא (שם מא ע"א) מספרת,
שהמלאך פגש את רב קטינא כשהוא
מכוסה בסדין, ולמרות שלסדין היו
ארבע כנפות, לא היו בו ציציות.

אמר לו המלאך: ציצית של תכלת
מה תהא עליה?

תמה רב קטינא: וכי בעולם הזה
מענישים על ביטול מצוות עשה?

השיב המלאך: ב'עידנא דריתחא',
כאשר מידת הדין שולטת בעולם,
מענישים בעולם הזה גם על ביטול
מצוות עשה.

נמצינו למדים, שכשם שאי לבישת
ציצית עלולה לעורר עונשים של
מידת הדין, מאידך גיסא על ידי

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי חמישי

ימי שלישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

עיקר גדול באמונה

אלא בכל יום ויום הוריד את המן
הראוי לאותו היום?

ותירצו במשל לעשיר שהיה נותן
סכום כסף גדול לבנו למשך שנה
שלימה, ולא היה מתראה אליו אותו
הבן אלא בסוף השנה כדי לקבל את
הקצבה לשנה הבאה.

חשב אותו עשיר בליבו: הרי אוהב
אני את בני ומשתוקק לראותו בכל
יום, וכעת אינו מתראה בפני אלא
פעם אחת בשנה. מה אעשה? ישנה
עיצה: לא אתן לו את הקצבה מראש
לשנה שלימה, אלא בכל יום יבוא
לפני לקבל את קצבתו, וכך אזכה
לראותו בכל יום.

והנמשל - הקב"ה מתאוה
לתפילתם של ישראל, הוא רוצה
לשמוע את תפילתם בכל יום ויום,
שיזעקו וישוועו אליו.

לכן הוריד להם את המן דבר יום
ביומו, כדי שבכל יום יתפללו
ויבקשו על יום המחר, ולא יחשבו

פִּינָחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁנִי
אֶת חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ
אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא כָלִיתִי אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי (במדבר כה, יא).

על פנחס בן אלעזר נאמר: "וַיַּעֲמֵד
פִּינָחָס וַיַּפְלִל וַתַּעֲצֵר הַמַּגֵּפָה"
(תהלים קו, ל), וביארו רבותינו (ברכות
ו ע"ב), ש'ויפלל' הוא לשון תפילה,
שהתפלל פנחס לפני ה' יתברך
שיצליחו במעשי ידיו ויקדש שמו
יתברך בהריגת זמרי בן סלוא.

בזכות התפילה זכה פנחס לסיעתא
דשמיא מרובה, וניסים רבים נעשו לו
באותה שעה.

מכאן למדנו כמה גדול כוחה של
התפילה, שבאמצעותה יכול אדם
לחולל פלאי פלאות.

רבותינו (יומא עו ע"א) שואלים, מדוע
לא הוריד הקב"ה לישראל את המן
במדבר בבת אחת לכל התקופה,

"אֶל הַלֶּחֶם" - כיוון שכל הבקשות שלנו הן רק על מאכל ומשתה, פרנסה ובריאות, ואיננו מבקשים על צרכי שמים, שתתרבה הקדושה והטהרה בעולם ותגדל מלכותו יתברך.

רבי שמואל הומינר זצ"ל, מחבר הספר "עבד המלך" [ביאור על תרי"ג המצוות לפי סדר פרשיות התורה], היה עובד ה' אמיתי.

הוא כונה בשם "החפץ חיים הקטן", על שם הספר שחיבר - 'עיקרי דינים בהלכות לשון הרע'.

זכיתי בסייעתא דשמיא בהיותי בחור צעיר בישיבת בית יוסף נובהדוק, להכיר את הצדיק הזה ולהיות כבן בית אצלו, לשמוע את מוסריו המאלפים ואת דברי החיזוק באמונה וביטחון שהיה מוסר, ואף זכיתי לקבל ממנו את ספריו עם הקדשה חמה.

בשנים ההם העוני היה גדול מאוד, אנשים היו רעבים ללחם. באחד

שהדבר מובן מאליו והמן ירד גם ללא תפילה.

אלו הם דברי ה"אור החיים" הקדוש על הפסוק (שמות יז, ג) "וַיִּצְמָא שֵׁם הָעָם לַמַּיִם", וזה לשונו: "הנה הענין יוליד תימה, למה יביאם ה' אל הניסיון הגדול הזה למות בצמא כו'. ונראה כי ה' ניסה אותם להדריכם לשאת עיניהם ולהתפלל לפני ה', כי זה עיקר גדול באמונה ובהשלמת הנפש".

אולם לא מספיק לבקש מה' יתברך רק על צרכינו הגשמיים, אלא צריכים גם להרבות בתפילה על כבוד שמים, שיתגלה כבוד ה' יתברך בעולם ויחיש ביאת משיח צדקנו במהרה.

ורמזו זאת רבותינו בדברי הנביא: "וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל יְהוֹנָתָן בֶּן־מִדְוָה לֵאמֹר בָּן יִשְׁי גַם תָּמוּל גַּם הַיּוֹם אֶל הַלֶּחֶם" (שמואל א' כ, כז). "מִדְוָה לֵאמֹר בָּן יִשְׁי" - מדוע משיח בן ישי מתעכב ואינו בא? התשובה היא:

לימים שידך את בתו עם בחור
תלמיד חכם והתחייב סכומי כסף
גדולים, כשהוא סומך על הבטחתה
של הדודה מארצות הברית.

הוא כתב מכתב לדודתו והודיע לה
על השמחה במעונו. שמחה הדודה
והודיעה שתשלח לו בדואר את
סכום הכסף כפי שהבטיחה. לאחר
כמה ימים הגיע המכתב מארצות
הברית. הוא פתח את המעטפה
וחשכו עיניו - בתוך המעטפה היה
צ'ק עם סכום כסף פעוט, רחוק מאוד
מהסכום שהתחייב!

הוא שב ופנה אל דודתו ורמז לה
שסכום הכסף שקיבל ממנה אינו
מספיק כדי לכלכל את הוצאותיו
הרבות - אך פנייתו לא נענתה.

בלית ברירה נאלץ לכתת רגליו
ולנדוד בין בתי נדיבים כדי שיוכל
לעמוד בהתחייבותו לנדוניה של
בתו.

חלפה שנה והנה גם הבת השניה
הגיעה לפרקה. הפעם כבר ידע
שאינו יכול לסמוך על דודתו. הוא

ממכתביו מאריך הרב הומינר זצ"ל
בדברי שבח והודאה לבורא עולם
על שזכה לאסוף כסף אחרי זמן רב
כדי לקנות מגבעת - עד כדי כך!

הרב הומינר זצ"ל מספר שהיה לו
חבר, אברך עני מרוד, שהיתה לו
דודה עשירה שגרה בארצות הברית.
מידי חג היא היתה שולחת אליו
סכום כסף נכבד שהיה עוזר לו
לפרנס את ביתו במשך כמה
חודשים.

אך לפעמים עברה בליבו של אותו
אברך איזו מחשבה של דאגה:
"מה יהיה, עוד מעט הילדים יגיעו
לפרקם, ואיך אממן את חתונתם?"
בצר לו פנה אל אותה דודה וסיפר
לה את אשר על ליבו.

הדודה הרגיעה אותו: "הסר דאגה
מליבך, אני אממן את הוצאות
נישואי ילדיך". ובכך נחה דעתו
של האברך ושמח בליבו על שזכה
לדודה עשירה שפותחת לו את
כיסה ביד נדיבה כל כך...

הפציר בתפילה לפני ה' יתברך שיתמכהו ויסעדנו, בידעו שרק ה' יכול לעזור לו.

לאחר שנסגר השידוך הודיע על כך לדודתו. חשב בליבו: "גם אם היא תשלח את הסכום ששלחה בעבר, הדבר יועיל לי במשהו".

כעבור זמן הגיע המכתב, הוא פתח את המעטפה בלי הרבה ציפיות. מה גדולה היתה הפתעתו כשהתברר לו שהפעם שלחה לו הדודה סכום עתק, מימון מלא של כל הוצאות החתונה.

הוא פנה לרבי שמואל הומינר לדעת ולהבין פשר הדברים.

השיב לו הרב: בפעם הראשונה ביקשת מהדודה, לא מהקב"ה, לכן הדודה שלחה מה ששלחה... אך הפעם הבנת כי אי אפשר לסמוך על הדודה אלא רק על ה' יתברך, ידעת כי "מֵאֵין יָבֵא עֲזָרִי - עֲזָרִי מֵעַם ה'" (תהלים קכא, א-ב) — פנית לה' בתפילה מעומק הלב, לכן ה' נענה לך ושלח לך את מלוא הסכום הדרוש, ועשה זאת דרך הדודה!

ללמדך כמה גדול כוחה של תפילה, ועד כמה צריך האדם להשליך יהבו על ה' ולהתפלל אליו מעמקי ליבו - וחזקה על תפילה שאינה חוזרת ריקם.

אל תענה! תשתוק!

ועדתו ומזכירה לנו שהם "היצו על משה ועל אהרן". ותמוה, הרי כל דבר צריך להיות מוזכר במקומו ובעניינו, ומה עניין זה לכאן? אנחנו בפרשת פנחס, לא בפרשת קורח...

ועוד יש להבין, מה פשר התואר שהתורה מכנה אותם - "קריאי העדה"?

אלא - המשיך ה"חפץ חיים" - באה התורה לשבח בזה את משה ואת תבונתו והנהגתו.

המעללים של השניים הללו - דתן ואבירם, לא התחילו אצל קורח. כשעם ישראל היו משועבדים לפרעה במצרים, דתן ואבירם שימשו כשוטרים ונגשו בבני ישראל.

משה רבנו ראה שני אנשים עיבריים ניצים - אלו הם דתן ואבירם. הוא ניסה להעיר להם: "לָמָּה תִּפְּקוּ רֵעֵךְ" (שמות ב, יג). אך הם השיבו לו: "מִי שָׁמַךְ לְאִישׁ שׁוֹר וְשֹׁפֵט עָלֵינוּ הִלְהִיגְנִי אֶתָּה אֵמַר פֶּאֶשֶׁר הִרְגָתָ אֶת הַמִּצְרִי" (שם, יד). הם

הוא דָתָן וְאַבִּירָם קְרִיאֵי הָעֵדָה אֲשֶׁר הָצוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אֶהֱרֹן פְּעֹדֶת קִנְחָ בְּהִצָּתָם עַל ה' (במדבר כו, ט).

באחת הקהילות ברוסיה התחילו לנשוב רוחות זרות.

באו לפני ה"חפץ חיים" זצ"ל ואמרו לו שעליו לבוא אל אותה קהילה, להוכיחם על הפְּרָצוֹת שנהיו בה ולהעמידם על מקומם. "צריך לאיים עליהם", אמר אחד העסקנים, "שאם לא יחזרו בהם ממעשיהם הנלוזים, הרביכריז עליהם נידוי ויצווה להתרחק מהם..."

אמר ה"חפץ חיים": בפרשת פנחס, אחרי המגפה, נצטוו משה רבנו ואלעזר בן אהרן הכהן למנות את עם ישראל.

התורה מתחילה למנות אותם לשבטיהם. והנה, כשהיא מגיעה למשפחתו של ראובן ומונה את אליאב ואת בניו - דתן ואבירם, היא מחזירה אותנו אל מחלוקת קורח

כל ישראל, וכמו שאומר בתרגום יונתן על הפסוק (שם יד, ג) "וְאָמַר פְּרָעָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִבְּכִים הֵם בְּאַרְצִי" - "וַיֹּמַר פְּרָעָה לְדָתָן וְלָאֲבִירָם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דְּמִשְׁתִּירָיוֹן בְּמִצְרַיִם". איך דיבר פרעה אל 'בני ישראל', הרי הם יצאו ממצרים? אלא הכוונה שהוא דיבר אל שני הרשעים הללו - דתן ואבירם, שנשארו במצרים.

רק לאחר מכן הצטרפו דתן ואבירם אל שאר ישראל.

והנה, כאשר המצרים רדפו אחרי בני ישראל והשיגום על ים סוף, שוב הופיעו השניים הללו כדי להתריס בפני משה: "מַה זֹאת עֲשִׂיתָ לָנוּ לְהוֹצִיאָנוּ מִמִּצְרַיִם, הֲלֹא זֶה הַדִּבָּר אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ אֵלֶיךָ בְּמִצְרַיִם לֵאמֹר חַדֵּל מִמֶּנּוּ וְנַעֲבֹדָה אֶת מִצְרַיִם" (שם יד, יא-יב). יש להם טענות על כך שהוציאם ממצרים...

משה רבנו היה יכול אז להרחיקם, אך לא עשה זאת...

הוא המשיך לסבול מהם וממעלליהם, יחד עם כל ישראל.

כשירד מן לישראל במדבר, משה

הלכו אל פרעה והלשינו על משה שהרג איש מצרי, ומשה נאלץ לברוח למדין.

לימים שב משה למצרים במצוות ה'. הוא בא אל פרעה ודרש ממנו להסיר מבני ישראל את עול השיעבוד. באו אליו השניים הללו - דתן ואבירם, ודברו בו סרה: "אֲנֹשֶׁר הִבְאֵשְׁתָּם אֶת רִיחֲנוּ בְעֵינֵי פְרָעָה וּבְעֵינֵי עֲבָדָיו לְתֵת חֶרֶב בְּיָדָם לְהַרְגֵנוּ" (שמות ה, כא).

משה רבנו כבר הכיר אותם ואת רוע מעלליהם, הוא ידע היטב שאינם מדברים ופועלים ממניעים טהורים, כל מהותם וחפצם היה להרע ולהזיק. הוא היה יכול להרחיקם מעליו, אך לא עשה זאת.

משה רבנו ידע כי הוא עלול לסבול מהם בהמשך הדרך, והיה יכול לפעול שלא ייצאו ממצרים, וכך לחסוך מעצמו ומעם ישראל את המעללים של השניים הללו. אך הוא לא עשה כן ולא מנע מהם לצאת ממצרים עם כל ישראל.

אומנם, הם ברשעותם, העדיפו תחילה להישאר במצרים ולא לצאת יחד עם

משה לא הרחיקם מעליו ומעל ישראל.

והם המשיכו במעלליהם. משה רבנו שלח עשרה מרגלים שיתורו את ארץ כנען. יהושע וכלב מדברים בשבחה של הארץ - "עֲלֶה נַעֲלֶה וְיִרְשְׁנוּ אֹתָהּ כִּי יָכוֹל נוֹכַל לָהּ" (במדבר יג, ל), באים השניים הללו ומסיתים את עם ישראל: "נִתְּנָה רֹאשׁ וְנִשְׁוֶבָה מִצְרִימָה" (שם יד, ד).

כמה אפשר לסבול מהם? עד מתי נניח להם לעולל את מעלליהם, עד מתי נאפשר להם להסית ולהדיח?

משה רבנו ידע שאם ירחיקו אותם - אין סיכוי שיחזרו למוטב, ולא עוד אלא שימיטו חורבן גדול יותר על עם

ציווה את בני ישראל לאכול את המן בו ביום ולא להשאיר ממנו למחרת - "אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמָּנוּ עַד בֹּקֶר" (שם טו, יט). כל עם ישראל עשו כדבר משה, מלבד אותם שניים - דתן ואבירם, "וַיּוֹתֵרוּ אֲנָשִׁים מִמָּנוּ עַד בֹּקֶר" (שם, כ). אומנם משה קצף עליהם, אך הלא היה יכול להרחיקם ולהוציאם מחוץ למחנה, ולא עשה זאת.

משה אמר לבני ישראל כי בשבת לא ירד מן, ובמקום זאת ירד ביום שישי 'לחם משנה'.

באו אותם שני רשעים ופיזרו מהמן של יום שישי ביום השבת, כדי להראות לכולם כאילו אין אמת בדברי משה. הם הגדישו את הסאה, ובכל זאת

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי שלישי
שיעור מוסר

ימי חמישי
ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il 02-6400000 שולוחה 9 ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 📞

מודעות השמצה, דברים מזעזעים שצילנה אוזנינו מלשמוע. תלמידיו ביקשו לשמור על כבודו ולמחות כנגד המשמיצים. אמר להם: "אדם רוצה חיים טובים? יש סגולה בדוקה אחת - לא לענות לחורפיו דבר!"

כותבים עליך, משמיצים אותך - אל תענה! תשתוק! אם תענה, הם יקצינו עוד יותר. אם תשתוק, יש סיכוי שהם יתרככו ויורידו את מפלס הטינה כלפיך.

פעם בא אליו אדם והתלונן שחושדים בו חשד שווא. אמר לו הרב שטיינמן: "שיחשדו! מה אכפת לך? אתה הרי יודע את האמת".

"אבל קשה לי לחיות עם ההרגשה שמיישהו חושד בי", אמר הלה.

ענהו הרב: "הרי רבי יוסי אומר: 'הי חלקי עם מי שחושדין בו ואין בו' (שבת קיח ע"ב). הוא מכריז על כך שהוא רוצה לשבת איתך ועם אחרים שחושדים בהם ואין בהם. אמור לי: כל כך רע לך לשבת במחיצתו של רבי יוסי?... תהיה מאושר בכך!"

ישראל. מה עשה? נקט בדרך אחרת, הפוכה, דרך של קירוב: עשאם "קריאי העדה" - הוא קרא להם, כביכול רוצה הוא להיוועץ בהם.

כשיראו שהוא מחשיב אותם ואת דעתם, אולי ישנו את דרכיהם ובמקום להזיק יתחילו להועיל.

כאשר כל זה לא הועיל, הקב"ה שילם להם כגמולם והביא עליהם את קיצם. הם נבלעו באדמה יחד עם כל עדת קורח.

סיים ה"חפץ חיים" את דבריו ואמר לעסקנים:

"אם אתם רוצים שאנשי אותה עיר יחזרו למוטב, אסור להלך עליהם איימים ולהרחיקם. אם נרחיק אותם, לא זו בלבד שהם לא יתקרבו, הם עלולים להתרחק עוד יותר. על כן אדרבה, נסביר להם פנים, אולי כך יתרצו וישובו מדרכיהם הנלוזות".

היו תקופות שכתבו על מרן הגאון רבי אהרון לייב שטיינמן זצ"ל כל מיני

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - 02 פקס: 5000502 - 02 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחות
ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455
נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לרפואת והצלחת: מיכל בת אסתר הי"ו, נטע בת ג'והנה הי"ו,
רמי בן חנה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל רוחאם הי"ו,
ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד ורואב בן שרית הי"ו,
אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מאיר מאור בן חיה רבקה הי"ו
ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איה ז"ל, מרים בת זהרה ז"ל,
מזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל,
רחל רוחאם ללה בת נרקיס ז"ל, תמר בת רגינה ז"ל, עופר בן ציונה ז"ל,
רחל בת נג'מה כוכבה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל, חיים בן חביבה ז"ל,
מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל, יעקב בן ברטה ז"ל,
יהונתן בן מרים ז"ל, יוסף בן ציונה ז"ל, ר' יצחק בן נעמה ז"ל ת.נצ.ב.ה.